

www.moravek-basne.cz

básně
jan MOR/
AVEK

VE VLÁSEČNICÍCH JITRA

Ryčný hlahol v hloubi výšek,
křídla obřích ptáků stínící
i moře máme, někdy vlny pnout se slyšet
můžeš avšak těžké cokoli neříci.

Všem milovaným srdcím kraje,
který jen tak nedozraje
v dotecích nás, tu a nyní
přiznejme, že zcela viní
my tu tímto životem.

Tu s vědomím, co jenom naše
myšlenky co jenom nás
zdolávají zas a zase
v závětrí jen našich krás.

Ptáků, moří vln všech výšek
plodných třpytek, krupek jich,
když troufale si sáhnou k břehu
jako nádech a pak vzdych.

Ach tluč jak jen tvá hora nechá
třást se z hloubi nitra
jak onoho jádra tepu,
vlásečnic všech citů třepu
podobného jitra.

TISÍCE KVĚTŮ

Tisíce květů se vzneslo nad sepnuté dlaně
milenců dvou co jen našli práh společných cest
pohledná dlaň slunka toužebně sahala na ně
žehnala krokům co jaly se pár obou vézt.

Hladin co rozhodlých taktéže přidati melod
libě jak možno jen hrálo svou paletou strun
podél všech skalisek neslo se písni těch z vně vod
a jalo se uhnízditi ctným kmenům do korun.

Tisíce květů se vzneslo nad vši jen ten čas
duší dvou planoucích pro lásku spředených rtů
očí co nechalo spadaných perel, v nich hlas
pro těla milenců do sebe vtělených tu.

BĚLOSRSTNÁ MŮZA

Bělosrstná můza
se zaryla mu v hloubku mysli
pozvala se sama, velká
nezbylo žádné místo na nesmysli.

Jen zrádný srpek
z nitra noci
co pořád tváří se sám,
bez pomoci
dral se dovnitř skrz dvě bulky
chránící lebeční důlky
a rozháněl ten divný stav.

V kterém slepě křenil lesu
vkované kotníky mu do útesu
mlčely, tak slepě byl
by stejn v životě zabloudil.

A volalo se bez ustání
jaktěživa více ne
a srdce jeho oslepené
srostlé síně z kamene.

Možná tloukly, možná ne
možná pukly, možná ne
však v sedě pořád černem tmy,
sražený sedí noci za okny
tmelíce víc tu pachut' s obavou,
kam jen tím proudem v dále odplavou
a kde jen zanesou ty zbytky něhy
smyslná koryta a čisté břehy
až jen se vzbudí z běsu svého sna
vrytého duše silně v nitro dna
a sezná co jen je ta hrůza
co ta bělosrstná můza.

NOC PŘI PRAVÉM POLEDNI

Hlavy půjdem složit tam,
kam jen sáhnout hodno není
tmavé noci - jejich ran
v níž vždy dojdeme k zapomnění.

Hlédni v hůr, kde slunko zná
kam jen svými prsty tknout
šťastně budeme oba dva
svou denní nocí zlehka plout.

Pohladíme živých loží
co jen kolem pylem zní
zakusíme spolu prožít
noc při pravém poledni.

PŘED POUŠTÍ

Do zvlhlého písku prstem
ryji symbol našich dní
byť dlouhá cesta s námi vedla
den včerejší byl poslední.
A v poslední té klikatici
za poslední z našich vísek
cesta končí
dál jen práší
větrem rozháněný písek.

Aniž bych jen nechal stát
tě bez všimnutí odešla's
bez posledního rozloučení
asi ani nesteskla's
a já postal samotný
a do sedu já padl tou
nehostinnou pustinou
bez tužby hledět za jinou
někde za tou valící se
pouštní vichru lavinou.

O DVOU

Nocí zdá se obloze
o nekonečných hvězdách, zářích
o všech těch večernících, o vozech.
A tam, kde třpytný prach se nosí
nebe by se dotkl jen
ta měňavá duha tmy se
rozkřikává do oken.

Strážců noci němý huk
slyšně pne se šumným světem
dnem útesů, hladinou luk.
Stejně jak říčky živý břeh
i kmet storočný - širý kmen
pějící si hledí v hůr
nechající zdát svůj sen.

Co kus tmy při rubu dne
se vytrácí ve větách času
srdcí dvou stál stejně žhne.

Jeho jak by zkamenělo
však s pilnou prací rytců touhy
navždy mocně uchovaný
pro ten tlukot ponedlouhý.

Přes sto jezer jak by hlédl
snad ještě dál jen ona jest
by daleko sám nedovedl.
Duší proseb, v prstech lístků
ode jejich něžných řádků
pln je lásky, věčných tužeb
však nejhorší - jest pro památku.

Jak dech když sbere pevný uzel
pověčného ladu žití
tak nehybná hrud' - zakletý žel.
Upadlé slzy co z očí pryč prchly
k rose se pojí a vrývají v zem
v doзору měsíce bolest se skrývá
uvnitř té bytosti za hrudním dnem.

Z tisíců dalek poznání,
tam někde rodí se chvíli co chvíli
nesčetně vyslaných vyznání.
Její ta slova co seč můžou plují
i srdce její tesknem tak zbité
ode slz onen pak džber dlaní - plný
i srdce její kamenné a ryté.

Stejným tím symbolem
co k lásce jejich
tíše byl životem vyvolen.
Hýbl se měsíc o kus té noci
očí do páru je upřených v něj
nad každým vznáší se odvážná touha
a zářících světlušek, jak lamp srdcí rej.

Za noci jedné se spojilo dvou
života čar v jeden věčnosti znak
životů vydaných pro lásku svou
životů zmizelých z podoblak.

RŮŽÍ CESTY

Co hrdlice poslední
kdys přelétla mi nad temenem hlavy
již nikdy více nepotkal jsem duše
co by vybudila mého srdce vřavy.

Jen nebesa modrobílá
tichá a štiplavá slunce záře
jinak bez života při mé dlani
jen na prstech skvrn od rozlitého kalamáře.

Nosil jsem ti růží květy
a nevěděl pro koho jsou
nechal unášet je při potoku
tichou touhou v lásku svou.

Ta kvítka plula vždy jen silou vody
a ve vlnkách točila se za mnou zpět
jakby snad přála si mi cos ještě říct
jakby snad chtěla ještě pár mi vět.

Však neslyšel jsem v pěvu vod
a co proud sbere - zpátky nedá
co květ - můj posel teskně mizí
a tvář má samotou bledá.

Ani teď neň trošky žití
nad hlavou mojí křídel vzduchoplavců
prsty ruk od pera otláčené
jak ryly básně touhy do odstavců.

Snad někdy zjevíš se mi byť jen snem
bych poznal tvojich krásných lící čar
abych poznal, že mých růží cesty
nejsou jen nebohý zmar.

VZPOMÍNÁŠ

Vzpomínáš na ten zvuk vln
na vystrašený břeh
na ten den, kdy písek větrem plul.

Krupky soli v pastech kapek
braly na náš dech
a meč slunce jejich třpytem mou hrud' rozepnul.

Tys vzala si tam uvnitř mě
ten utlučený balvan touhou
něžně jak jen prsty tvé to uměly.

A očí našich bludné středy
v tom plutí čistou tváře strouhou
někde v hloubi její se zapomněly.

Jen slabá půle vlastní mysli
mi patřila v tvém sevření
a ani tu jsem v moci vlastně neměl.

My byli ukotveni na břehu
až přes třpyt vlnek v slunka ztemnění
nevím zda vzpomínáš - já nikdy nezapomněl.

BÁSEŇ

Spojila nás věc
co jindy lidi dělí
v tom vlhku rána co se vzňalo
jednou zimou nad nedělí.

Dvou proudu par co ústy tekly
nad námi se splétalo
v nekonečném tanci očí
do nichž tolik jen se vměstnalo
touhy, která zrazuje
však jistý byl jsem onen čas
si v zdech cizího pokoje
kam vracel jsem se zas a zas.

Časem světla, časem tmy
(jaké zrovna roční dny)
vzut loudil jsem ti pod okny.

Po dotecích znal jsem toužit
věděl jak jen nitrem vřeš
byť zmrzlý přec vždy vyčkával jsem
chvilu v níž mi odemkneš.

Spojila nás věc
co jindy lidi dělí
věc kvůli které ostatní jsou
věčně osamělí.

Menší ten díl viny na mě
přiznávám, že pad
neb ten o něco větší zase
na mocnost tvých vnad.

Jak nemoc kdyby vzala sil mi
předešlého žití
naopak mi vnukla jiné
do nového bytí.

A když bouří svalů krotili jsme
vyplašená sedla
nebylo nic co jen by touha
naše nedovedla.

Dávné jizvy rázem celily se
v okultním tom zjevení
kdy dva zcela cizí šťastni
a ti známí zrazení.

Spojila nás věc
co jindy lidi dělí
věc na kterou jsme slepě
oba zapomněly.

VZDEJ

Marných snů se vzdej
pusť noc ať sama si brouzdá
ať se rozepne
po stopách ho - dne
pusť noc ať sama se svou zdá.

Marných snů se vzdej
noc snese z oblohy ráje
věz, že pilný děj
všech jen lásek rej
a vůně kvetlého háje.

Marných snů se vzdej
a tiše plynout jiné sny
nech směle venku za okny
neb časem tímto jenom my
známe prožít víc než dny.

ZTICH POTOKA ŠUM

Ztich potoka šum
a věrné hlasy stromů
zapřel se doléhavý soví brek.

Okenní hvězdy
pohasly domům
noc skryla vše živé si pod oblek.

To podivné ticho
a zář srpku měsíce
znala jsi samotná, zbloudilá v touze.

O věcech káraných
co myslí tknout nesmí se
ach jak o nich snila si dlouze.

Umlkla voda
jak proudem ledná
při břehu chodidla smočena.

Znalými cestami
dlaň tvoje svedla
a co krokem v slabinách mučena.

Něha té hrudi
co vzhůru se pjala
vbízela paprsky měsíčních řas.

V omamné chvíli
v ké jakby ses vzňala
jim nechalas tknout svoje nadkrásky z krás.

Odlesky rtů vlhlých
třpyt kapek potu
zlato všech vlasů co zastlány v rose.

Dlaně se chvějící
v znaveném kroku
a očí zamlklých poté zas odemklo se.

Nádechem živoucím
ruk pod řadry spjatých
podlehlas voláním zasněných světů.

Abys pak vábením
jiter všech svatých
se vzbudila do peřin vonících květů.

Zní potoka šum
i věrně hlasy stromů
sladký jest vzdušných letců pěv.

Živo jest v oknech
hrajících domů
a v paměti nebes ten blouznící jev.

LABUTÍ PÍSEŇ

Víte, někdy radši sbral bych s chutí
své bosé nohy bez obutí
a hlavou vpřed se do labutí
co po rybníku dát.

Třebas, že by o to stály
a svými zobáky mě oklovaly
přec plul bych s nimi pyšně v dáli
než došlo by mně sil.

Sic asi křídly byl bych tuze bit
a zřejmě dosti moh bych okusit
stejně lépe však než netušit
jak labutí píseň zní.

Víte, někdy radši sbral bych s chutí
od nepřítele obejmutí
než třpyt rybníku bez labutí
co jednou naučí mě hrát.

SEN KORÁLKOVÝ

Třpytivých korálků chlad
na kůži tvé obnažené hrudi
rozpálené touhou vnad
co vědí, že jsme oba sudí
mě přečetl jak řádky veršů
v tolik známém skladu slov
a zasáhl jak černa terčů
prosím, v srdci svém mne schov.

Ukryt se v tvém mezispánku
zaplést se ti pod vlasy
vyrazit se na tvou známku
zapsat se ti pod řasy
snad bláhově snad né mne touha
valí jak bych neznal zdiv
a do toho myšlenka dlouhá
zbláznit se ti na obdiv.

Co pod prahem tvých lící
polibků mojih vězněno
a doteků, kdy prsty snící
ti vyznají své nesmělo
kde se berou matné tahy
když mne potkáš v pohledu
kde se plouží vadlé snahy
co před tím v takém nadhledu.

Ach as jenom snem korálovým
jak již zvykem budu bdít
cestou svým světem snovým
stál mi uvnitř bude znít
každou chvilkou okamžiků
obraz z hloub mé mysli
s vrytou písní na jazyku
s tou o níž jsme přišli.

KRAJINOU RTŮ

Zahlédl jsem krajinou rtů
těch tolik jiných
než jak jsem jen hádat směl
rozladěných, v tunách polibků spí
krása lásky uzamčená v svých.

V svých zámcích snů
v svých slovech opsaných z obrazů
očí jiných v dál
očí, co jsem jimi hledíval.

Zahlédl jsem při páru tvých
rtů osamělých
něžné koutky v kých se dral
jich usměvy ven i mámivý sten
a srdce tlukot si tančival.

Znám víc těch dní
ve vůni jara znám, že poslední
mocný jarní čas
přivede mě s létem k tobě zas.

Pár tvých rtů jak zář
skálopevný postoj koutků - tvář
tvoje bude tou
mou, čekám až jarněnky odkvetou.

Zahlédl jsem krajinou rtů
těch tolik jiných
jak jen v hlavě jsem je měl
odemčených jak pro dotek jiných
snad já dotknout se v dáli té směl.

LABUTÍ PÍSEŇ	63
SEN KORÁLKOVÝ	65
V POLI MNOHÝCH CEST	67
DEŠTĚM	69
LÁSKY UVNITŘ	71
NEHÁDÁM POSTRÁDÁM	73
V SNECH PUKU DNE	75
NĚKOHO PRSTY	78
BYLO	79
BOUŘE	80
DÍVKA Z LÍSTKŮ	82
KRAJINOU RTŮ	84
ŠÁL	86
NEBEM CEST	88
ZA VĚTREM	90
V ZÁVOJI VLASŮ	91
PŘI MLADÉM VEČERU	92
KDO NESLYŠÍ	93

STŘEPY

básně
jan MORÁVEK

MÁCHÁM

Jan Morávek

Tisk: Lepor Kutná Hora 2011